

ZNALAC DIJALEKTIKE

ocu za 75. rođendan

Moj otac u mladosti
Pisao je priče
Sirove i snažne
Prezirao je pisce
Sa izvesnim imenom
Njihove laži
Ulepšavanje stvarnosti

Kada sam navršio pedesetu
Postao sposoban
Za dijalektiku
Izvadio je iz fascikle
Tri-četiri priče
Da ih pogledam
Ako stignem

Nekoliko dana
Samo sam ih zagledao
Dodirivao papir njušio
Naposletku
Pročitah ih naiskap
U njima je moj otac
Ne više dečak
I njegova istina

Šta bih sve rekao
Tom mladom piscu
Divljeg talenta
Da sam mu otac
A on moj sin
Ali neki đavolak
Izmešao nam sudbine

Posle nekog vremena
Otac je nazvao

Pričali smo o kiši
Koja uporno pada
O rodbini o svemu

A ono
Izustio je najzad
Jesi li pogledao
Dobre su rekoh
Zaista dobre

Nisam mogao da kažem
Sjajan si momče
Nastavi tako
Samo obrati pažnju
Jer može se desiti
Ne ništa od toga

Sutradan
Otac je navratio
Prolazio nekim poslom
Pa kad je već tu
Eto
Čisto da se javi
Na polasku je
Pokupio priče

Stvarno su dobre
Ponavljao sam
I propustio da kažem
Sine moj
Dragi

I još nešto
Propustih tada
Jedan od nas dvojice
Kajaće se zbog toga
Ali reči nisu mogle
Iz mene

Ima razloga da verujem
Nisam uzalud bio na svetu
Moj sin moj otac
Ima svoju istinu
Ume da je kaže

Dobre su
Ponavljao sam
Umesto toga
Čekajući da otac ode
Da ostanem sam sa sobom
Znalac dijalektike
Postao sam ono
Što je prezirao
Pisac sa izvesnim imenom
Koji ulepšava stvarnost
I laže

A-LETHEIA

po hajdegeru, očigledno

neko mi krade vreme
puste sate dane čitave
tek što prođe
najsuroviji mesec
a već je na pomolu
mesec budala

između
budim se
obazirem oko sebe
vidim nešto lepo
nešto neobično
što brzo zaboravljam

tolike ljude srećem
zaboravljam im lica
imena reči
upoznajem se sa njima
svaki put iznova
svaki put ispočetka

ponekad putujem
na mesta na kojima
ranije nisam bio
ili sam bio

pa zaboravio
pa mi je sve novo

ponekad se
između
dogodi nešto važno
ali i to zaboravljam
nimalo gusto je
rešeto moje duše

ponekad smislim stih
i dugo ga okrećem
u sebi vrtim
oprobavam
uglavnom
i stih zaboravljam

oko mene
zaboravljene stvari
mesta imena stihovi
dani koji su prošli
između
eto to mi neko krade

čučne i čeka
da stresem sa sebe
nešto do tada svoje
i pre nego što padne
u letu ga grabi
hitrim čeljustima

to radi vešto
skoro neprimetno
ne ostavlja tragove
a i da ih ostavlja
svejedno
i njih bih zaboravio

*der philosoph aber fragt
wenn ich meine errinerung bin*
ako sam ja svoje sećanje
ono što zasnivaju pesnici
šta je onda moj zaborav
i ko njega zasniva

SABORNA PESMA

eno ih dva starca
sede na poznom suncu
i kako senke postaju duže
oni pomeraju stoličice
sve bliže kući
još uvek obasjanoj

sede dva starca
gledaju se prisećaju
jedan žali drugoga
dobro se poznaju

onaj koji neprestano pita
verujući da zna odgovore
to mora biti da sam ja
jer još mi nije dodijalo
još se nisam zasitio

a onaj drugi što odgovara
misleći da razume pitanja
to mora da sam takođe ja
jer ko bi drugi imao strpljenja
za takve razgovore

dva starca dve izgubljene duše
sede na poznom suncu
propitkuju pretresaju
pomerajući stoličice
sve bliže kući

odakle se začuje poziv na večeru

na to
starci se prenu prikupe
saberu u jedno
kao crkva u nikeji
i ja
mljackajući svoj simbol vere
ulazim
unutra

MANIFEST

Nenadu Jovanoviću

na konzerve
pesme bi trebalo štampati
na konzerve
elegične sardine patriotsko pivo
ljubavna gotova jela
izlazila bi iz fabrika
u milionskim tiražima
poezija bi dotakla život
život bi se srodio sa poezijom
knjiški moljci po supermarketima
prevrtali bi police
na ceni bi bile konzerve
kojima je istekao rok upotrebe
luksuzna izdanja
urezivali bi sami pesnici
reč po reč
u nerđajući lim
profesori i kritičari
ne bi izlazili iz magacina
jedni drugima pretresali bi
frižidere i ostave
samo kada bi se pesme štampale
na konzerve
a to bi i poeziji dobro došlo
prvo
bila bi konzumirana
i drugo
smešio bi joj se večni život
u pogonu za reciklažu

NESANICA

Vojislavu Karanoviću

đavo pati od nesanice
pa čitavu noć smišlja
zla i sitne pakosti
odlazi pre svitanja
u predsedničku palatu
tamo radi kao diktator
zaljubljen u rokenrol

voli đavo i pozorište
iako je sjajan glumac
pristaje na sporedne uloge
nekad se pretvori u petla
ili rasklimanu stolicu
na kojoj glavni junak stoji
dok mu namiču omču

ima đavo i drugih sredstava
nedostaju mu ciljevi
makar sasvim skromni ideal
zato krade kalendare
u ludilo tera časovničare
da sve bude isto
u svetu bez vremena

a jedino on da se menja
presvlači odelca
masku stavlja preko maske
čas gramzivi starac
čas rodoljub zla žena
nakinđurena kao jelka
kose obojene u zeleno

od nesanice pati đavo
na sporedne uloge pristaje
ciljevi mu nedostaju
stavlja masku preko maske
u svetu bez vremena
radi kao diktator
zla žena

pati đavo od nesanice